

ningerne. Hvad man end har troet sig be-
rettiget til at anføre for at nægte at bevilge
de dertil medgaaede Summer, saa mener jeg
dog Intet foreligger, der godtgjør, at Ministe-
riet ikke i denne Henseende har handlet i god
Tro og Kjærlighed til Fædrelandet, over-
eensstemmende med det, Ministeriet fra sit
Standpunkt har anseet for det Rette.

Vel har man sagt — det var min ærede
Gjenbo (Grundtvig), som sagde det, — at det
vilde være ligegyldigt, hvad enten man næg-
tede eller bevilgede de her omhandlede Summer,
da Landet dog ligesuldt vilde komme til at be-
tale dem. Jeg forstaaer ei ret hans Mening
anderledes, end, at han antager, at Ministrene
ville være ude af Stand til at erlægge de til
Erstatning idømte Summer, men, er dette hans
Mening, da mener jeg og, at han vil ind-
rømme mig, at jeg har Ret, naar jeg har ud-
talt, at man saaledes gaar ud paa at bringe
disse Mænd til Betrielsstaven. (En Stemme:
Det kunne vi ikke gjøre for!)

Vel har man sagt, at, naar det kom dertil,
og man skulde erkjende, at man var gaaet vi-
dere, end som stemmede med Billighed, da stod
det altid Thinget aabent at indkomme med
en Førestilling til Kongen om at estergive
disse Summer. Men denne Fremgangsmaade
kan jeg intet mindre end billige. Jeg troer,
at det er urigtigt at handle saaledes, at tage
en Beslutning om at gjøre Noget i den For-
udsætning, at, dersom det skulde vise sig, at
denne Beslutning ei var, som den burde være,
da kunde den senere rettes af et andet Thing,
som Ingen kjender, og hvis Sammensætning
for Tiden ikke vides. Jeg mener, at dette
Thing, som om søie Tid ikke vil være mere,
uafhængigt af hvad et senere Thing kan ville
foretage, bør fatte sin Beslutning, overens-
stemmende med hvad det maa erkjende for billigt
og retfærdigt.

Vel veed jeg, at der til denne Sags anden
Behandling ikke er stillet noget Undringsfor-
slag, og jeg veed ogsaa, at det i saa Fald
vilde være blevet forkastet, og det er derfor
ogsaa muligt, at min Tale her vil blive an-
seet for overflødig. Men jeg mener, at det er
godt og vel, at det i denne Sal har vist sig,
at der ogsaa var en Stemme, der opløstede

sig, for at anføre, hvad der kunde og burde
anføres for, at Thinget, ved sin under første
Behandling tagne Beslutning, er gaaet forvidt
i sin Tiltale mod det afgaaede Ministerium,
og det var derfor, at jeg talte.

Nimestad: Den største Deel af det, som
er blevet fremsført af de to ærede Talere, der
havde Ordet foran mig, hører til det, som vist-
nok tilstrækkeligt er drøftet her i Salen, og
hvorum der vel ikke nu kan fremsøres Mere.
Jeg troer, at det er saa tilstrækkeligt gjendrevet,
at jeg her ikke skal forsøge videre at gjøre det.
Derimod skal jeg, efter Gode, tillade mig at
inøddegaae det Nye, som er kommet frem.

Der er af begge de ærede Herrer lagt stærk
Vægt paa, at Ingen af dem, som have talt
for Rigsretsanklage, have fremsført et absolut
og bestemt Beviis for, at Rustningerne være
unødvendige. Saaledes faldt Ordene fra begge
de ærede Herrer. (Lutén: Dengang da
Beslutningen fattedes!). Ja; men dette er ikke
flest af en meget god Grund, en Grund, som
hører hjemme i Logiken eller Tænknelæren, og
som altid der har været tilstede, den nemlig:
at den, som gjør en Paastand, ham paaligger
Beviisbyrden. De aftraadte Ministre have
paastaet Nødvendigheden af Rustningerne; de
have siden havt Leilighed til at bevise Nød-
vendigheden, men de have ikke gjort det; det
har skortet dem paa Beviis. Nu er det
urimeligt at komme og sige til os: I skulle
fremsføre et absolut og bestemt Beviis, for at
Rustningerne have været unødvendige. Nei,
vi skulle blot bevise, at de Beviser, som de af-
gaaede Ministre have anført, ikke have bevist
Rustningernes Nødvendighed. Det er Alt, hvad
vi have at gjøre. Der er af den sidste ærede
Taler talt nogle Ord om hans egen Stilling
til denne Sag, og han endte denne sin Frem-
stilling, som begynde med at udtale, at det af-
traadte Ministerium, som den ærede Herre ud-
trykte sig, truede Rigsdagen, med, at Ministe-
riet nu stod fare for at lide Uret. Jeg veed
ikke, hvad den ærede Herre meente med de
Ord, at de afgaaede Ministere truede
Rigsdagen, medmindre det skulde være, at de
truede med at omskyrte Danmarks Forsatning,
at de gif den Vel, som maatte ende med, at